

Amman, Jordan 20. september 2024

Kjære familie og venner!

Nå er jeg på vei hjemover etter tre uforglemmelige uker i Gaza. Jeg er dypt takknemlig for alle mine nye venner blant kirurger, ortopeder, anesthesi, sykepleiere og andre ved European Gaza Hospital (EGH). De er vennlige, gjestfrie, flinke, arbeidsomme og dedikerte selv om de er utslitte etter 11 måneder i utrygghet, mange måneder som flyktninger i eget land, mangel på mat og vann og tap av mange nære og kjære.

Jeg kommer ikke til å glemme "Karim" som har bilde av kona og tvillingene på telefonen - som eneste minne etter at de ble drept i et bombeangrep. Eller "Joseph" som en morgen var helt stille på morgenmøtet. Da hadde bakeren i naboteltet blitt skutt av et Apache-helikopter.

Heller ikke "Hassan" som forteller at kona og barna flyktet over til Egypt like etter at krigen brøt ut. Han selv ble igjen for å hjelpe folket sitt. De er sanne helter, og vil for alltid ha min dype respekt.

De første dagene kunne jeg tidvis føle meg litt lite nyttig, for det var ikke så mye å gjøre for meg som gastrokirurg. Jeg sa til kollegaene mine her den siste dagen at jeg gjerne skulle gjort mer, men da svarte han: "The most important is that you are here and support us. Because we feel that we stand alone. Just being here is more than a thousand cases".

Alene igjen

Ali kommer sammen med bestefaren sin mot oss i gangen. Han er fire år gammel, og har sår i ansiktet etter et bombeangrep. Vi traff ham første gang i akuttmottaket tre dager tidligere. Han var apatisk og gråt stille. Rent fysisk hadde han bare overfladiske sår. Smerten over å ha mistet 13 familiemedlemmer, inkludert både mor og far, var sterkere. Storesøsteren ser ut som hun er ca 6-7 år gammel, og er uskadet, mens lillesøsteren har skadet beinet. I dag kommer Ali og deler ut dadler. Det er skikkelig og bruk tre dager etter dødsfall i familien. Kjernefamilien på fem har krympet til tre søsken.

Materiellmangel

Sykehuset er i ferd med å bruke opp basislageret av sterile frakker, kompresser og tekstiler til å dekke operasjonsfeltet. En av de siste kveldene kom det inn syv pasienter fra en skyte-episode; én var død ved ankomst, to døde i akuttmottaket, og to ble tatt rett opp til operasjonsstuen med alvorlig karskade i beinet. Da måtte karkirurgen gå mellom pasientene uten å kunne bytte frakk. Da operasjonen var ferdig, la jeg den blodige frakken min over den ene pasienten slik at han ikke skulle tape for mye varme.

De som ikke blir bombet eller skutt

Som jeg beskrev i forrige brev, er det en ganske jevn pågang av pasienter fra bombenedslagene rundt sykehuset. Men krig utelukker ikke de helt vanlige tingene; også i

Gaza er det blindtarmbetennelse, brystkreft, tarmslyng og hjertefeil. Disse pasientene lider også under beleiringen og mangel på helsehjelp.

“Luna” ble overflyttet fra et annet sykehus som 4 dager gammel baby. Hun var blå, og det var tydelig at hun hadde en alvorlig hjertefeil.

Barneavdelingen her startet umiddelbart med medisiner mot hjertesvikt, og begynte prosessen for å få henne sendt til et sykehus i utlandet som kunne operere henne. Dette er en vanskelig byråkratisk prosess, og en kamp mot tiden, for lageret av medicin var i ferd med å tømmes. Søndag 8. september, etter 19 dager, var det slutt på medisinen. Hun døde senere samme dag, mens søknaden om overflytting lå i en bunke på et kontor.

Stomi i Gaza

Mange pasienter har fått akutt livreddende

operasjon, noen ganger med behov for amputasjoner, andre ganger med behov for utlagt tarm. Livet i Gaza er tøft nok som det er, og enda tøffere med utlagt tarm. Da er det fint å ha fått bidra til at tre pasienter har fått lagt tilbake tarmen i løpet av den tiden jeg har vært her.

Snart hjemme

Nå gleder jeg meg til å holde rundt mine kjære hjemme i Norge. Åshild, Endre, Simon og Åsne - jeg elsker dere, og takker Gud for at jeg har dere i livet mitt. Takk til alle som har støttet, og husket på oss i bönn disse ukene. Det betyr mye. Vær så snill å fortsette å folde hender, og husk på Gaza - de vil trenge det i lang tid fremover. De aller fleste er mennesker som viser seg å bli gode venner når du blir kjent med dem. De har aldri bedt om denne krigen. De vil at barna skal vokse opp, leke med venner og gå på skolen. De vil invitere på kaffe, kanskje røyke en vannpipe, og snakke om været eller Gud eller dagens fiskefangst eller olivenpriser. Den dagen kommer forhåpentligvis.

“For vår kamp er ikke mot kjøtt og blod”

Beste hilsen
Martin